

VI.

Nyordningens Organisation.

Som det fremgaar af det foran anførte har man fra forskellig Side tidligere beskæftiget sig med de samme Problemer, som det er nærværende Udvalgs Opgave at undersøge. Man har i denne Forbindelse ogsaa beskæftiget sig med Spørgsmaalet om den Organisation, som Spørgsmaalenes Behandling nødvendiggør, og det vil derfor være naturligt her kort at nævne Hovedtrækkene i disse tidligere Forslag.

I 1925 stillede Socialraadet Forslag om, at der skulde oprettes et Udvalg i Tilknnytning til Invalidforsikringsraadet (da: Invalidforsikringsretten). Udvalget skulde efter Forslaget bestaa af Invalidforsikringsraadets Formand (da: Invalidforsikringsrettens Præsident) som Formand samt 2 af Socialministeren for 3 Aar udnævnte Medlemmer, og det forudsattes, at den paagældende centrale Administration skulde træde i nærmere Forbindelse og Forhandling med alle lokale Myndigheder, Institutioner m. v., som kunde have Interesse for Spørgsmaalet, eventuelt at der skulde nedsættes lokale Udvalg til Bistand for den centrale Administration, jfr. Bemærkningerne til Lovudkastet § 3.

Ogsaa »Landsforeningen af Vanføre og Lemlæstede« har i dens tidligere omtalte Udkast til Bestemmelser vedrørende disse Forhold i 1929 stillet Forslag om Oprettelse af et Centralorgan. Det af Foreningen foreslaaede selvstændige Centralorgan tænkte sammen-sat af en Repræsentant valgt af hver af følgende: De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, De samvirkende Fagforbund i Danmark, Invalidforsikringsraadet, Socialministeriet og Undervisningsministeriet samt Repræsentanter valgt af de bestaaende Invalidorganisationer. Endvidere foresloges Oprettelsen af lokale Nævn.

Under Henvisning til det i forrige Afsnit anførte kan nærværende Udvalg for sit Vedkommende erklære sig enig i den Tankegang, som gaar igennem de omtalte tidligere Forslag, at Invalidbeskæftigelsesspørgsmaalet maa ledes af et Centralorgan i Samarbejde med lokale Organer. Om man bør foreslaa Arbejdet henlagt til et nyt, selvstændigt Organ, har man gjort til Genstand for indgaaende Drøftelse, og i Forbindelse dermed, om et allerede bestaaende Organ kan anvendes, idet man ikke har ment at burde stille Forslag om Oprettelse af nye Organer, med mindre afgørende Grunde talte imod at anvende et af de bestaaende.

Under Overvejelserne hæftede man sig i særlig Grad ved følgende Forhold:

Som det vil fremgaa af det statistiske Afsnit af Beretningen omfattes den ganske overvejende Del af de Personer, som i denne Forbindelse har Interesse, af Syge- og Invalidforsikringen — ca. 85 pCt. af den hele Befolkning. Naar dertil kommer, at en ikke ubetydelig Del af de tilbageværende ca. 15 pCt. af Befolkningen ingen Interesse har i Løsningen af Udvalgets Opgave, idet disse for en stor Del enten vedrører ældre Aldersgrupper (over 50 Aar) eller velhavende Grupper, staaer det Udvalget klart, at en Løsning af Sagen paa Forsikringens Grund vil omfatte saa betydelige Dele af Befolkningen, at Hensynet til den lille Gruppe, som falder uden for Forsikringen, ikke bør medføre, at man ved Foranstaltningernes Administration søger udenfor Forsikringens Omraade, saafremt dennes Organer kan anvendes til Varetagelsen af de af Udvalget foreslaaede Opgaver.

Det Organ, der i saa Tilfælde kan være Tale om, er Invalidforsikringsraadet. Naar Socialraadet i sin Tid foreslog, at Opgaverne skulde henlægges til et i nær Forbindelse med Invalidforsikringsraadet (retten) staaende Udvalg, men ikke til selve Raadet (Retten) maa man erindre, at nævnte Institution dengang havde et væsentlig mere begrænset Omraade end nu. Dens Opgave var dengang praktisk taget alene at afsige Kendel-